

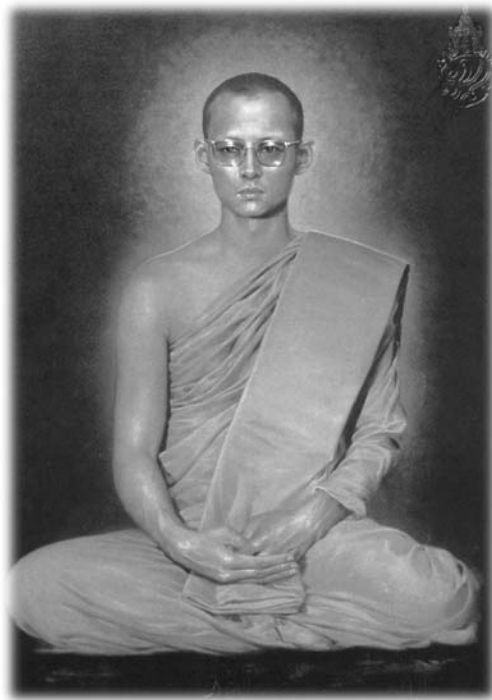

พิมพ์ถวายพระพุทธเจ้าโคดม

พุทธ งานาย

(ยุค จิต ใจ คน เสื่อม)

ได้รับอนุญาตจากท่าน **กระจกกหักด้าน** ให้พิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทานได้

“พระมหากษัตริย์ทรงเป็นพุทธมามกะ”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชได้เสด็จออกผนวช
เมื่อ วันที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๙๙ ณ พระอุโบสถ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม

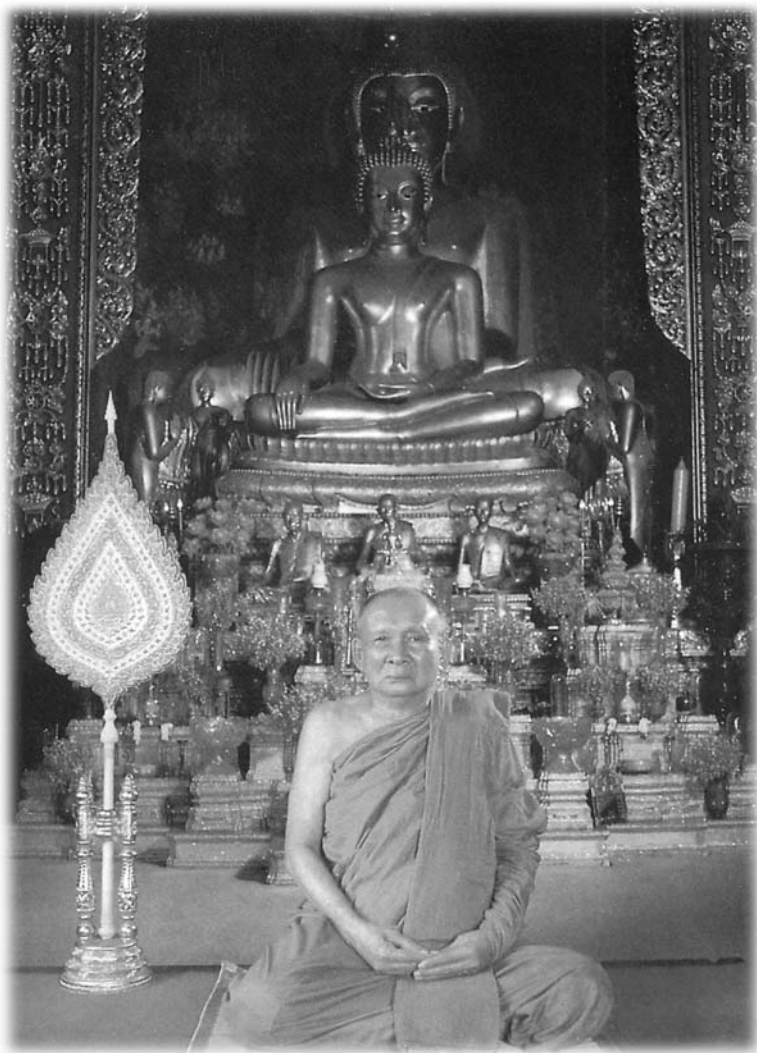
ทรงรับการบรรพชาอุปสมบทเป็นภิกษุในพระพุทธศาสนา

ทรงได้รับสมณนามว่า “ภูมิพล”

ทรงลาสิกขาบทเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๙

“ผู้นับถือศาสนา ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติใดและแม้อยู่ในนิกายใด
ล้วนถือทางปฏิบัติในกาย วาจา เป็นอย่างเดียวกัน
คือ ย่อมพยายามอยู่ทุกเมื่อที่จะรักษากาย วาจา ใจ ให้สะอาดด้วย
ระเบียบปฏิบัติอันดีงามและสุจริตที่จะควบคุมประกอบใจ
ให้สงบด้วยความมีสติรู้ตัวอยู่ตลอดเวลา”

(พระราชดำรัส พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ)

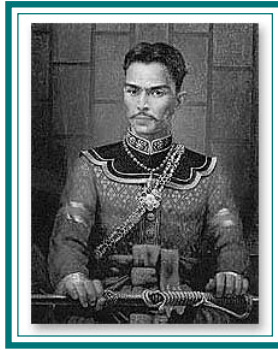
สมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
 วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพมหานคร
 (สมเด็จพระสังฆราช รูปที่ ๑๙ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์)

สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช

อันตัวพ่อ	ชื่อว่า	พระยาตาก
ทนทุกข์ยาก	กู้ชาติ	พระศาสนา
ถวายเป็นดิน	ให้เป็น	พุทธบูชา
แต่ศาสนา	สมณะ	พระพุทโศดม
ให้ยืนยง	คงถ้วน	ห้าพันปี
สมณะพราหมณ์ชี	ปฏิบัติ	ให้พอสม
เจริญสมณะ	วิปัสสนา	พ่อชื่นชม
ถวายเป็นคม	รอยบาท	พระศาสดา
คิดถึงพ่อ	พ่ออยู่	คู่กับเจ้า
ชาติของเรา	คงอยู่	คู่พระศาสนา
พระพุทโศศาสนา	อยู่คง	คู่องค์กษัตรา
พระศาสดา	ฝากไว้	ให้คู่กัน.

สัพพะทานัง อัมมะทานัง ชินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง

สารบัญ

พระพุทธเจ้าโคตม นพเคราะห์ สามัคคี	๘
พระพุทธเจ้าของเรา	๑๐
พุทธทำนายฝัน	๑๒
ยุคจิตใจคนเสื่อม	๑๙
พบผี	๒๑
เป็นเทวดา	๒๓
วิญญาน	๒๔
วิญญานเป็นพลัง	๒๕
ให้สวดมนต์ไหว้พระ	๒๖
สอนให้ลบรอยบาท-รอยบาป	๒๗
ข้อเตือนใจ	๓๑

ท่านใดที่ได้รับหนังสือเล่มนี้แล้วเกิดมีข้อสงสัย หรือต้องการแสดงข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์เพิ่มเติม เพื่อให้หนังสือเล่มนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ช่วยกรุณาติดต่อคุณชวิน ขงยุทธ โทรศัพท์: 0-2446-3722, 0-9785-3650, 0-9103-3650
จะขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างยิ่ง.

ประทับนั่งและยืนอยู่บนฐานกล่อธรรมจักร ซึ่งหมุนเวียนซ้ายและขวาได้รอบองค์

บูชาด้านพระยืนข้างแรม หรือกลางคืน

พระพุทธเจ้าโคดม นพเคราะห์ สามัคคี

กราบไหว้สักการะบูชา **พระพุทธเจ้าโคดม พระองค์เดียวกัน** นั่นคือความหมายของคำว่า **“สามัคคี”** ที่ไม่มีความแตกแยก และ ขบวนการ ทำลายพระพุทธศาสนา ก็ไม่น่าจะแทรกเข้ามาทำลายได้

เป็นพระพุทธรูปพระองค์แรกของโลก ที่ให้หลักการสักการะ ปฏิบัติบูชาของบุคคล ทุกวัน เดือน ปีเกิด ได้อย่างสมบูรณ์ กล่าวคือ ใครจะเกิดวันใด ในสัปดาห์ เช่น อาทิตย์ จันทร์ จนถึงเสาร์ ใครจะเกิด เดือนใด ใน ๑๒ เดือน ทางจันทรคติ ตั้งแต่เดือนหนึ่ง จนถึงเดือนสิบสอง และใครจะเกิดปีใด ในปีทั้งสิบสองนักษัตร คือ ตั้งแต่ปีชวด จนถึงปีภุณ บุคคลเหล่านั้นก็กราบไหว้บูชาพระพุทธรูปพระองค์นี้ได้ตรงกับวันเดือนปีเกิด ของตนจนครบถ้วน พระพุทธรูปพิเศษ พระองค์นี้ประดิษฐานอยู่ ณ. วัดเจ้าคณะจังหวัด ทุกจังหวัดของ ประเทศไทย และบางวัดในต่างประเทศ.

พระพุทธเจ้าโคดม

พระพุทธเจ้าของเรา มีพระนามจริงว่า “โคดม”
มิได้มีพระนามว่า “ลัทธิตะณะ”

เพราะพระนามว่าลัทธิตะณะนั้น เป็นพระนามจริงของพระพุทธเจ้า
อีกพระองค์หนึ่ง ตามคำภีร์พุทธวงศ์ เป็นองค์ที่ ๑๙

ส่วนพระนามว่า ลัทธิตะณะอีกพระนามหนึ่งนั้น เป็นพระนามเดิมก่อน
ที่พระพุทธเจ้าโคดมจะได้ทรงตรัสรู้ แม้จะมีผู้เข้าใจว่าเป็นคน ๆ เดียวกัน แต่
ก็ต่างสถานะกันในเรื่องการเป็นคนธรรมดา กับความเป็นพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าโคดม เป็นชนชาวชมพูทวีปหรือชาวเนปาล เชื้อชาติ
อริยกะ แปลว่าชาติที่เจริญ (จึงไม่ใช่ชาวอินเดีย) ปรากฏหลักฐานอยู่ใน
หนังสือพุทธประวัติฯ

- **จุดลงสู่ครรภ์มารดา** เมื่อครั้งที่เสวยพระชาติเป็นพระโพธิสัตว์
“องค์สันดุสิตเทวราช” มวลหมู่เทวดาทั้งหลายได้มาทูลอัญเชิญให้จุดลงสู่
ครรภ์มารดา พระนางสิริมหามายาเทวี เพื่อตรัสรู้เป็นมนุษย์พระชาติสุดท้าย
เมื่อเวลาใกล้รุ่ง **วันพฤหัสบดี** ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๔ **ปีระกา**

- **ประสูติ** เมื่อ**วันศุกร์** เวลาใกล้เที่ยง ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ **ปีจอ** ก่อน
พ.ศ. ๔๐ ปี ที่ริมไม้สาละสวนลุมพินี ริมเขตเมืองกบิลพัสดุ์ และริมเขตเมือง
เทวทหะติดต่อกัน ปัจจุบัน เรียกว่า ต.รุ่มมินเด แขวงเปชวาร์ ประเทศเนปาล
หลังจากประสูติได้ ๕ วัน ได้รับการขนานพระนามว่า **“เจ้าชาย
ลัทธิตะณะมาร”**

- ในตอนบ่ายของวันที่จะได้ตรัสรู้ขณะที่นั่งทำสมาธิอยู่ใต้ต้นศรีมหาโพธิ
ได้สะดุ้งตกใจ เกรงกลัวมารน้อยใหญ่ที่ได้ยกทัพมาผจญ ถึงขนาดยกมือขวา
ที่วางซ้อนทับมือซ้ายไว้ในทำนองสมาธิ เอาลงมากุมหัวเข่าหรือหน้าแข้งขวาไว้
จึงเรียกพระปางนี้ว่า **“ปางสะดุ้งมาร”** พอตั้งสติได้โดยนึกถึงบุญและทานในบารมี
10 ทศ ที่ได้ทำและฝาก**แม่พระธรณีสุนทรวินิดา**เอาไว้ จึงขอให้ท่านขึ้นมา
ใช้ต่อสู้กับมารและเสนามาร จนได้รับชัยชนะในเวลาก่อนพระอาทิตย์ตกดิน จึง
เรียกพระปางนี้ว่า **“ปางชนะมารหรือปางมารวิชัย”** ซึ่งยังไม่ได้ตรัสรู้ทั้ง 2 ปาง

หลังจากนั้นจึงยกมือขวาขึ้นมาวางทับมือซ้าย ทำสมาธิใหม่จนได้ **ตรัสรู้พระสัมมาสัมโพธิญาณ** เป็นพระพุทธเจ้าและมีพระนามว่า **“พุทธโคดม”** เมื่อ **วันพุธ** ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ (ก่อน พ.ศ. ๔๕ ปี) ตอนรุ่งอรุณ ที่ใต้ต้นศรีมหาโพธิ์ใกล้ฝั่งแม่น้ำเนรุชรา เมืองคยา ประเทศอินเดีย

- **ปฐมเทศนา** คือเทศนาถ้อยคำแรกที่พระพุทธเจ้าได้ทรงแสดงอัมมจักรกัปปวัตตสูตร แก่ปัญจวัคคีย์หลังจากตรัสรู้แล้วได้ ๒ เดือน ที่เมืองพาราณสี ประเทศอินเดีย และต่อมามีการบูชาในวันนี้โดยเรียกว่าวัน **“อาสาฬหบูชา”** คือวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘

- **ปรินิพพาน** เมื่อ **วันอังคาร** ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ที่ดงไม้สาละ กรุงกุสินารา ใกล้ ๆ กับเมืองกบิลพัสดุ์ ในสมัยพุทธกาลน่าจะอยู่ในเขตประเทศเนปาล

- **วันอัฐมี** หรือที่เรียกกันว่า วันถวายพระเพลิงพระพุทธเจ้าโคดม เป็นวันหลังจากที่พระองค์ได้ทรงเสด็จ **ปรินิพพานแล้ว ๗ วัน**

ส่วนพระปางสะดุ้งมาร และพระปางมารวิชัย หรือพระปางชนะมาร ที่พระหัตถ์ขวายกลงมากุมหัวเข่าขึ้น พระพุทธรูปทั้งสองปางนี้ ยังเป็นพระโพธิสัตว์อยู่ ยังไม่ได้ตรัสรู้ จึงเรียกว่าพระพุทธเจ้าไม่ได้....

นอกนั้นเป็นพระนามแทนที่มีการตั้งให้กันตามเหตุการณ์และยอมรับว่าใช่ แต่ถ้าไม่มีพระนาม ก็เป็นพระพุทธเจ้าตามที่ใจเรานึก

สำหรับพระนามของพระพุทธรูปทั่ว ๆ ไปนั้น น่าจะเรียกว่า **พระพุทธเจ้าองค์อื่น ๆ** ตามพระนามที่ตั้งให้ตามนั้น

พระนามว่า **“โคดม”** นี้ได้รับคำพยากรณ์จาก **พระพุทธเจ้าที่ปิงกร** ในครั้งเมื่อพระพุทธเจ้าโคดมได้สละยศพระชาติ หรือเกิดเป็น **สุเมธดาบส** กำลังช่วยชาวบ้านทำทางเพื่อให้ **พระพุทธเจ้าที่ปิงกร** พร้อมพระสาวกเสด็จผ่าน แต่ทางยังไม่แล้วเสร็จจึงทอดกายทับโคลนเพื่อให้เป็นทางที่เสด็จผ่านและได้รับคำพยากรณ์ว่า **จะได้เป็นพระพุทธเจ้า** มีพระนามว่า **“โคดม”** พระบิดามีพระนามว่า **“สุทโธทนะ”** และพระมารดามีพระนามว่า **“มายา”** เมื่อสื่อสงไชยแสนกับปีมาแล้ว

พระนามว่า **“โคดม”** ตามที่กล่าวมานี้มีหลักฐานปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎกเล่ม ๓๓ ภาษาไทย ฉบับสังคายนา ฯ อยู่หน้า ๔๔๓ ข้อ ๖๐-๖๖ ฉบับสำหรับประชาชนฯ อยู่หน้า ๖๓๕.

พุทธทำนาย

เรื่องพุทธทำนายหรือ**พระพุทธเจ้าโคตมทำนายฝัน** หรือ แก่ฝันหรือพยากรณ์ตามเรื่องที่ **พระยาปิตเถวน**ได้ฝันทั้ง ๑๖ ประการนั้น เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในสมัยพุทธกาลคือ เมื่อสองพัน ห้าร้อยกว่าปีที่ผ่านมาแล้ว และท่านผู้มีเมตตาบอกให้ผู้เขียนหา มาอ่านหลังจากที่ได้ไปบวชในปีกึ่งพุทธกาลคือเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐ และได้พบกับผี หรือพระวิญญาณร่างโปร่งแสง ต่อมาจึงรู้ว่า ท่านเป็นเทวดา จึงได้เชื่อมั่นว่าผีมีจริง วิญญาณมีจริง

แต่กว่าจะได้หลักฐานที่พอใจ จากพระสงฆ์องค์หนึ่ง และ ท่าน อ.สุชีพ ปุญญานุภาพ กับ อ.สามเศียร ซึ่งท่านได้สิ้นชีวิตกันไปหมดแล้ว รวมทั้งหนังสือที่ ท่าน อ.แปลก วิมล น.ธ.เอก ศิษย์ วัดอมรินทราราม (บางว่า) บางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ได้พิมพ์เป็นเล่ม ไว้เมื่อ วันที่ ๒๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๘๐

จึงได้นำมาพิมพ์ไว้ในหนังสือธรรมทาน เล่ม ๑ พิมพ์ครั้งที่ ๒ อีกครั้งหนึ่งเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๑

สำหรับครั้งนี้ ท่านผู้มีเมตตาบอกว่าให้พิมพ์เป็นพุทธบูชา ให้พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน ให้ชาวพุทธได้อ่านหรือเก็บไว้เป็น อนุสรณ์ก่อนที่จะลาจากโลกนี้ไป เพราะความตายนั้นไม่แน่นอน อย่าผิดผ่อน ไม่ว่าเรื่องใด ๆ โดยเฉพาะเรื่องพุทธเจ้าทำนายฝัน ซึ่งมีดังนี้

ปางองค์ชินวงศ์พระจอมไตร
มีภิกษุสองหมื่นเป็นบริวาร
กรุงกษัตริย์ปัตถเวณไปทูลถาม
อภิวาทเบื่องบาทยุคล
สมเด็จพระชินศรีโมลีโลกย์
แย้มพระโอษฐ์ไซ้ช่วงวิเชียรพราย
สว่างวับจับคันธกุฎี
อีกนิลแนมแซมหงษ์เป็นวงวาว
ข่มซีร์ศมีพระสุริยง
เผยพระพุทธรบรหารประทานทาย
จะได้แก่ศาสนาทถาคต
ราชฎฐจักรวณใจดังไฟพิช

อันอาศรัยสาวัดถ์บุรีสถาน
พระลัทธิในเขตเขตุน
ด้วยข้อความนิมิตคิดจน
แล้วทูลผันไปแต่ต้นจนปลาย
จึงดับโศกกรุงกษัตริย์ให้เลื่อมหาย
สว่างฉายเขียวแก้วคูแหวววาว
พระรังษีไซ้ช่วงเป็นเกลียวสีเขียวขาว
ทั้งแดงขาวเหลืองเขียวขาวเบญจรงค์พราย
จากโอษฐ์องค์งามละออเป็นข้อฉาย
ว่าอันตรายนี้นี้ไม่มีแก่บพิตร
โดยกำหนดสองพันเศษสังเกตุกิจ
จะวิปริตทุกอย่างต่าง ๆ เป็น

๑๓

๑.หนึ่งฝันว่าโคทั้งสี่มีกำลัง
จะชนกันแล้วหันห่างกระเด็น
โปรดพิปรายทายว่าฤดูฝน
ตั้งจะปรายสายพิรุณชุ่มเขียวมัว
จะลำบากยากเย็นแก่ไพร่พล
ทั้งต้นข้าวเต้าแดงเขียวแห้งไป
เกิดข้าวยากหมากจะแพงทุกแหล่งหล้า
ด้วยมนตร์โมหาปัญญาเยาว์

เล่นประดังมาโดยทิศนิมิตเห็น
ต่างหลักสี่หันเหินไปหลายตัว
เมฆหมอกมณเฑียรมืดทุกทิศทั่ว
วายุพัดกลัดกลั้วละลายไป
ด้วยฟ้าฝนไม่ตกมาในนาไร่
ผลไม่ม่วงปรางจะบางเบา
ฝูงประชาแค้นคับอับเฉา
ถ้าเพียงเข้าคามิไม่คิดกรรมฯ

๒.หนึ่งฝันว่าไม่รุ่นเจริญผล
พระทรงตั้งครุสทหายทำนายพลัน
จะคบผู้สุहाสมาคม
กุมาริจะมีบุตรแต่วัยเยาว์

๓.หนึ่งฝันเห็นว่าแม่โคคาจिन
โปรตพิปรายทหายว่านิมิตนี้
พ่อแม่แก่ชรามาหาบุตร
ต้องมานบนอบพลอบขอเผ้า้องอน
พูดหยาบคายต่อบิดาชนนี
มิได้มีหิริโอตตปยะอาย

๔.หนึ่งฝันว่าโคใหญ่เคยไถนา
เอาลูกโคเทียมไถเข้าไ้การ
เดินดินแตกแยกข้ามคันนาหนี
โปรตพุทธบรรหารว่านานไป
จะคบพาลาปัญญาหยาบ
นับถือว่าสุจริตควมคิตติ
ถึงได้เป็นเสนาปรักษาควม
ชอบผิตมิได้คิตข้อที่ควร

๕.หนึ่งฝันว่ามีน้ำนั้นสองปาก
บุรุษสองปองบ่อนจนอ่อนใจ
มีพระพุทธรูปกาพยากรณ์

ดูพิกลเหมือนไม้ในโพธิ์ต้นที่
ภายหน้านั้นชายหญิงจะทิ้งเหล่า
จะเสพลสมกันแต่แรกพึงรุ่นสาว
ไม่ยี้ตยาวยากเย็นจะเช้ญมีฯ

วอนขอนมลูกกินน้ำบัคดี
ไปภายหน้าจะมีเป็นแน่อน
ทั้งสิ้นสุดข้าวปลาทั้งผ้าผ่อน
มันขอช้อนล่ำทับให้อับอาย
กล่าววาทิให้ข้าทำนลาย(ร้าวราน)
พูดหยายคายชี้ข่มด้วยลมพาล

ไม่นำพาลปล่อยปละจากสถาน
ไม่เคยงานเลียรอยย่อยยับไป
ไม่รู้ในท่วงที่ทำนองไถ
นเรศไทยท้าวพระยาทุกธานี
ใจบ้ำาบพหนุ่มคนองให้ครองที่
ได้ท่วงที่พวกอุทามที่ลตามลวน
ทำวูวตามคักดีแล้วหักหวน
เอาแต่ส่วนสินบนคนเช้ญใจฯ

เห็นหญ้าอยากปากอ้าน้ำลายไหล
หยิบหญ้าหย่อนยี่นให้ไม่เว้นวาย
ผู้ตฺตรอนราชภูริ์ล้นทั้งหลาย

จะรวบรวมนักกีนทั้งสองฝ่าย
กัมนิพลาตทางข่มด้วยลมดวง
บ้างอาศัยใช้การจนนานเลย

**๒.หนึ่งฝันว่าสุวรรณภักษของ
เขื่อนพระโอรสโปรดพุทพาทิ**
จะหยิงยศมาล้าทับไม่นับปราชญ์
เหมือนขมิ้นขยำปูนละลาย

๗.หนึ่งฝันว่ามีผู้ฟันเขือกหนึ่ง
ปลายเขือกเลื้อกห้อยลงย้อยยาน
ยั้งฟันก็ยั้งลั่นไปหมดลั่น
พระโลกุตตมาจารย์บรรหารไว้
ชายมาหาลากอาการที่บ้านเรือน
ทำแสงอนซ่อนทรัพย์ดูอัปรี
ทำยอกยักลักทรัพย์ส่งให้ชู้
ชายก็เขลาเมารักสมัครมัว

๘.หนึ่งฝันว่าประชาชนคนตักน้ำ
ตุ่มลูกน้อยร้อยพันเรียงกันไป
พระวรญาณโปรดประทานประกาศิต
ว่าภายหลังเสนาเป็นนายพล
ยั้งได้มากจนเจือจนเหลือล้น
เฝ้าระวังตั้งหน้าแต่พาโด

จะให้ท้ายแนะนำโจทย์จำเลย
เหนียวหน่วงถามทิ้งแล้วนิ่งเฉย
ความก็เกยแห้งร้างอยู่ค้างปี๋

สุนัขบงขึ้นนั่งน่าบักดี
ว่าพาลาจะได้ที่เส่นาย
เสพย์สังวาสคงสถานสมานหมาย
ทั้งไพร่นายจะคนองล้าพองพาลฯ

อยู่เคหังเพิงพระในสถาน
สุนัขนอนใต้รังกัดกินไป
หายืดลงถึงดินนั้นได้ไม่
ว่านานไปจึงจะเห็นที่เชื่องมี
หญิงก็เบือนปากป้ายจำหน่ายหนี
ข่มชี้หยาบคายให้ชายกลัว
ตะแคงค่อนชู้ข่มเหงผัว
เห็นผัวกลัวกลับข่มให้สนใจฯ

ช่วยกันปล้ำเทส่งลงตุ่มใหญ่
หาไม้ใครเทใส่แต่สักคน
และนิมิตทนายเห็นให้เป็นผล
ราษฎรจะปล้นทรัพย์ใส่ในตุ่มโต
ยั้งยากจนยับนักลงอักษ
ที่ชื่อชอกหลุ่มรุมคังตุ่มน้อยฯ

๙.หนึ่งฝันว่าเห็นสระปทุมมา

วาร็อบขอบไผ่มีไผ่น้อย

พระทรงญาณบรรหารให้เห็น

กษัตริย์ทรงสืบพงษ์ประเพณี

จะแรมร้างว่างราเป็นป่าแซม

ทางชลวิกลกลายเป็นชายคอง

ด้วยกรรมแรงแห่งสัตว์วิบัติเป็น

น้ำที่กลางชุ่มชื้นคือมนตร์

จะรุกรานแก่ไพร่ใช้ระคม

ในเดือนนอกเดือนใช้เปื้อนปน

การหลงแล้วไม่นานก็การนาย

จะหลบถีนีหน้าเข้าป่าทุม

มีหมู่กึ่งกุ่มภามัจฉาหอย

กลางกลีบถอยขึ้นชุ่นสนุ่นมี

เหตุว่าประเทศที่สุขเกษมศรี

เป็นบุรีที่ประทุมประชากร

ทั้งคาเผกแซกแซมขึ้นสลอน

ราษฎรจะร้อนแรมสุขทุกเดือนปี

ไม่เคยเห็นก็ได้เห็นไปถ้วนถี่

จะย้ายบีทาประชาชน

คิดขี่ขี่มเอาทรัพย์อยู่ลับสน

สุดจะทนที่จะทานด้วยการรุม

พวกไพร่ราษฎรพลัดพรากไปซ่อนสุ่ม

ประคองคุมพวกเชิญให้เย็นใจ

๑๐.หนึ่งฝันว่าเห็นคนนั้นหุงข้าว

บ้างคิบสุกคฤกระคนปนกันไป

พระแยมโษษฐ์โปรดพระพุทธฎีกา

พระเลื้อเมืองทรงเมืองเรืองฤทธิ์

เทวันอันรักษาศาสนา

ผู้ถือศีลสิกขาศีลาวตาร

ผู้ราษฎรอาพาธจะเจ็บไข้

ประเพณีปีเดือนก็เปื้อนปน

หม้อเดียวเอาหลากล้นพันวิสัย

บ้างเปียกบ้างก็ไหม้ไม่มีดี

ว่าเทพารักษามุริตรี

ประเพณีพลาดเพลิงยังไม่เที่ยงธรรม

จะรักษาแต่คนที่อาสัจ

มิตรที่รักจะตัดความรักตน

เกิดมรณภัยทุกแห่งหน

ฤดูฝนหนาวร้อนก็ผ่อนไป

๑๑.หนึ่งฝันเห็นว่าอันแก่นจันทร์

ชายเขลาเอาพอแรงไม่แจ้งใจ

ทรงพระพุทธานายพิปรายโปรด

จะแนะนำพระธรรมอันเพริศพราย

ไม่อดสูดูร้ายละลายบาป

ก่อกรรมกระทำตนให้มลทิน

แดงราคาแพงเลิศล้ำในต่ำใต้

ก็เอาไปแลกนมโคเลี้ยงง่ายตาย

ภายหน้าโสดหมู่สงฆ์สิ้นทั้งหลาย

เที่ยวเร่ขายเอาทรัพย์มาซื้อกิน

นิยมหยาบเอื้อมอาจประมาณหมิ่น

เหมือนหนึ่งกินยาตายไม่หมายเป็นฯ

๑๒.หนึ่งฝันเห็นน้ำเต้านั้นจมชล

พุทธบรรหารว่านานไปจะเป็น

คือนักปราชญ์ผู้รู้ธรรมจะต่ำต้อย

ผู้พงษาตระกูลประยูรมี

คนพาลจะรานเริงบันเทิงหน้า

ใครปลดอกปลิ้นลั่นลมเป็นคนคด

ดูพิกลไม่เคยพบประสพเห็น

ที่ข้อเชืญของสัตว์วิบัติมี

พาลาดอยเฟื่องพุฐศักดิ์ศรี

จะดับดีเลื่อมศูนย์ประยูรยศ

เจรจาผิดธรรมไม่กำหนด

รู้ไปปกดถอกกลับจึงนับกันฯ

๑๓.หนึ่งฝันเห็นครี้นอยนั้นลอยน้ำ

พระทรงญาณบรรหารให้เห็นพลัน

จะยกย่องหมู่ญาติอันต่ำช้า

ให้ยกศักดิ์สืบสายเป็นนายการ

ประหลาดล้ำหลากใจที่ในฝัน

ภายหน้านั้นผู้มีศักดิ์จะรักพาล

เป็นเสนาผู้ใหญ่ในสถาน

ได้ท่วงที่พวกวาลล้าราญใจฯ

๑๔.หนึ่งฝันว่าเห็นกบขบงูร้าย

พระแย้มโอษฐ์โปรดทวยภิปรายไป

ประมาณหมิ่นลั่นลมข่มให้กลัว

ผิวสमानน้ำใจมิให้ระคาย

แล้วกัดตายล้วงกินจนสิ้นได้

ภายหน้าไฉรัหญิงพาลจะรานชาย

จะใช้ผิวเทียมทาสตั้งมาครหมาย

อิหญิงร้ายยิ่งตามคำรามรณฯ

๑๕.หนึ่งฝันว่าพระยาเหมรา

น้อมเคารพนบบถด้วยอบตบ

องค์สมเด็จพระโคโรพระโมลี

ว่าผู้มีตระกูลนั้นจะบันดาล

สันดานทาสชาติร้ายจะได้ดี

คนปราชญ์จะหลีกตัวกลัววาทา

เข้าปณเฑาะพูกาน่าฉงน

เข้าระคนคบค้ากับกาพาล

จึงเผยพุทธรูทว่ามีบรรหาร

คนพาลจะย้ายคนปรีชา

จะชนขี่ผู้มีวงศ์และพงษา

พวกพาลาได้ที่ไม่มียายฯ

๑๖.หนึ่งฝันเห็นเนื้อสมันนั้นไล่เสือ

มีพระพุทธรูปบรรหารประทานทาย

จะหักหาญผู้ใหญ่ให้เป็นน้อย

ยกย่องหมายกายประกวดอ้างอวดรู้

สงฆ์ทรงศีลบริสุทธ์จะทรุดเศร้า

พยัคฆ์เมื่อเบือนหน้าเข้าป่าหาย

ว่าสาธุศิษย์ทั้งหลายจะสู้ครู

ล่าทัพถ้อยขี่ขี่มการมสู้

จะลบหลู่ชู้ด้วยคำพาล

ผู้เป็นเจ้าหลีกหนีสินจากถิ่นฐานฯ

ซึ่งบพิตรนิมิตรสืบหกประการ

จะได้แก่โลกทั้งหลายในภายหน้า

จะเลื่อมสฤษฎเมธีกระวีวงศ์

จะเฟื่องฟูเชยชมนิยมหยาบ

กองกรรมมีก็จะนำสนองตาม

พระไตรรัตนจะวิบัติหม่นหมอง

ศักราชคำรพนั้นสองพันปลาย

ไม่มีเหตุเภทพาลในพระองค์

จำไว้พิจารณาอย่าลืมหอง

และผูกหงษ์พงษ์ประยูรตระกูลพราหมณ์

แบกแต่บาปหาบนรกยกขึ้นหาม

จดลงหนังสือขามเมื่อยามตาย

ไม่ผูกมัดแฉ้วผาดสะอาตฉาย

จะต้องพุทธานายไว้แน่ เทอญฯ

ยุคจิตใจคนเสื่อม

โดย กระจกหกด้าน

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐ สมัย ๖๗ จอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี ได้จัดให้มีการเฉลิมฉลองปีถึงพุทธกาล ที่ชาวพุทธเชื่อกันว่า **พระพุทธศาสนาจะมีอายุ ๕,๐๐๐ ปี**

ซึ่งน่าจะเป็นไปตาม**คำพุทธทำนาย** หรือพระพุทเจ้าแก้ฝันที่พอจะนำมาเทียบกันได้ในปัจจุบันนี้ โดยเชื่อกันว่ามีที่มาจากหลักฐาน คือ **คำภีร์ สมันตปาสาทิสาอรรถกถา** ในพระวินยปิฎกฯ หรือในคำภีร์ มโนรปุรณิอรรถกถา อังคุตตรนิกาย หรือ **ในคำภีร์วินยจุลวรรค** ฯลฯ ว่า น่าจะเป็นคำรจนาของ **“พระพุทธโฆสาจารย์”**

พระพุทธโฆสาจารย์ เกิดประมาณ พ.ศ. ๙๕๖ เป็นบุตรของพราหมณ์ เกิดที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งใกล้กับเมืองพุทธคยา ซึ่งเป็นสถานที่ตรัสรู้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโคตม เรียนจบ **ไตรเพท** คือ พระเวท ๓ อย่างซึ่งเป็นคำภีร์สูงสุดของศาสนาพราหมณ์ อันได้แก่ **๑. ฤคเวท** คือบทสวดสรรเสริญเทพเจ้า **๒. ยชุรเวท** บทสวดในพิธีบูชาัญญต่าง ๆ **๓. สามเวท** คือบทสวดที่เป็นทำนองใช้สำหรับขับร้องในพิธีบูชาัญญ (ซึ่งต่อมาได้มีเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งเวท คือ **อาถรรพเวท** หรือ คาถาอาคมทางไสยศาสตร์ ซึ่งได้มีชาวไทยบางคนบางส่วนได้นำมาใช้ปนเปเข้าไปกับพิธีทางพุทธศาสนาด้วย)

แต่ของชาวพุทธต้องจำคำว่า **“ไตรลักษณ์”** คือความไม่เที่ยง
ความเป็นทุกข์ และความไม่ใช่ตัวตน จากคำบาลีที่ว่า **“อนิจจัง
ทุกขัง อนัตตา”**

และหลังจากปี พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นต้นไป ท่านผู้มีเมตตาบ
กว่าน่าจะเป็น **“ยุคของจิตใจคนเสื่อม”**

เรื่องยุคจิตใจคนเสื่อมนี้น่าจะนำมาใช้เป็นเครื่องเตือนสติ
เตือนใจ ของคนอายุรุ่น ๑๐๐ ปี หรือจะมีเกินไปหน่อย ก็คงมีไม่
มากนักได้เป็นอย่างดี เพราะมีการฆ่ากันตายเหมือนผักเหมือนปลา
ลูกฆ่าพ่อ-แม่ แม่-พ่อฆ่าลูก ผัวเมียฆ่ากันตาย พี่น้องฆ่ากันได้

โดยเฉพาะ**เรื่องตักหา กามราคะ**ว่ากันแล้ว ไม่ว่าลูก-ผัว-
เมียใคร ชายกับชาย หญิงกับหญิง แม้แต่เด็กก็มีเพศสัมพันธ์กัน
ได้ตั้งแต่อายุน้อยหรือไม่เลือกหน้าว่าเป็นลูก เป็นพ่อ เป็นแม่ พี่
ป้า น้า อาวี่ หรือผู้มีพระคุณ **ซึ่งใกล้จะเป็นหรือเหมือนสัตว์
เข้าไปทุกที** แม้แต่พระสงฆ์ เณร ซี ก็ไม่มีละเว้น

รวมทั้ง**เรื่องความเห็นแก่ได้** **ความเห็นแก่ตัว** ทุกจริต เมามัว
หลงตัว ลืมตน ลืมตาย ไม่เลียงดูมารดา-บิดา ปู่-ย่า ตา-ยาย ไม่
เคารพไม่อ่อนน้อม ต่อผู้ใหญ่ ซึ่งเห็นได้ในทุกวันนี้ทำให้คิดว่าคนจิตใจดี
ๆ จะมีหลงเหลืออยู่สักเท่าไร น่าจะมีผลทำให้โลกนี้ไม่น่าอยู่ไม่ว่า
จะเป็นที่บ้านหรือที่วัด แต่ไม่รู้จะดิ้นรนไปที่ไหนเพราะอย่างไรก็ยัง**ขึ้น
ชื่อว่า**เป็นปลุกชน เป็นคนมีกิเลสหนา ยังอยู่ในฐานะเป็นผู้ครองเรือน
ยังละ ยังดัด เหมือนอย่างพระสงฆ์ เณร ซี บางองค์ยังไม่ได้

แต่พระพุทธานุศาสนาที่หมายถึง **พระสังฆธรรมหรือคำสั่ง
สอนของพระพุทธเจ้าโคตม** นั้นมิได้เสื่อมตามจิตใจของคนไปด้วย

ได้บวชถึงพุทธกาล

ในครั้งนั้น ท่านผู้มีเมตตาได้บอกว่า “ถ้าไปบวชจะให้พบของจริง” โดยถือว่าเป็นบุญเป็นกุศลที่ได้เกิดมาและมีโอกาสบวชในปีดังกล่าว อีกทั้งยังได้ตอบแทนพระคุณแม่-พ่อ ตลอดจนผู้มีพระคุณทั้งหลายที่เป็นประเพณีของชาวพุทธไทย โดยทั่ว ๆ ไปด้วย แม้ว่าในตอนนั้น อายุจะเกิน ๒๐ ไปหน่อย แต่เพิ่งเข้ารับราชการใหม่ ๆ จึงลาบวชยังไม่ได้แต่ลากิจได้ ๑๕ วัน รวมทั้งเสาร์ - อาทิตย์ด้วย ก็เป็น ๑๙ วัน พอดี จึงมีโอกาสดำบวชเพียงแค่นี้

๒๑

พบผี

ในระหว่างไปบวช ก็ได้พบกับวิญญาณหรือที่เรียกกันว่า “ผี” ผี ก็คือ สิ่งที่มนุษย์เชื่อว่าเป็นสภาพลึกลับ มองไม่เห็นตัว แต่อาจจะปรากฏเหมือนมีตัวตนได้อาจให้คุณหรือให้โทษได้ มีทั้งดีและร้าย โดยเฉพาะเรียกคนที่ตายไปแล้วว่า “ผี” ส่วนการเกิด แก่ เจ็บป่วยหรือไม่เจ็บไม่ป่วย แล้วเกิดตายก็คงเชื่อได้ว่ามีจริง

เรื่องการตายที่หมายถึงว่า **ตายจริง** ก็คือ ไม่หายใจตลอดไป หรือที่ตายไม่จริงแล้วกลับฟื้นขึ้นมาใหม่ โดยจะมีผู้นำไปมักจะเป็นผู้แต่ง โดยพาไปพบท่านยมพบาล แล้วนำไปดูนรก หรือพาไปชมสวรรค์แล้วพินกลับมาเล่า มาเขียน มาบรรยาย ว่า

ได้ถูกพาไปในสถานที่ต่าง ๆ ที่ไม่เคยพบไม่เคยเห็นก็มีอยู่มากมาย แต่ไม่ค่อยมีใครเชื่อ เหมือน ๆ กับเรื่องความฝัน ที่คนทั่วไป พิสูจน์ได้บ้างไม่ได้บ้าง และยังสงสัยกลางแครงใจกันอยู่ตลอดมา

แต่ถึงอย่างไร ก็อย่าเพิ่งปฏิเสธ ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยพบ ไม่เคยเห็น ไม่เคยไป ไม่เคยสัมผัส เพราะในโลกนี้ยังมีเรื่องมหัศจรรย์ที่คนก้าวล่วงไปไม่ถึงอีกมากมายนัก

รีบไปพบ

๒๒

หลังจากที่ได้สึกหรือลาสิกขาจากความเป็นพระกลับมาเป็นฆราวาสอีกครั้งหนึ่งแล้ว จึงรีบไปกราบท่านผู้มีเมตตาที่จังหวัดกาญจนบุรี เพราะเป็นวันอาทิตย์ วันจันทร์จึงจะไปทำงานตามปกติ และเล่าเรื่องตั้งแต่ไปบวชจนได้พบกับ “ผี” ให้ท่านฟัง

ของจริง

ท่านก็ฟังเฉย ๆ จนเราเล่าจบ ก็ไม่เห็นท่านตื่นเต้นอะไร นอกจากจะพูดว่า “ของจริงก็คือ..” “วิญญาณ” แต่ชาวบ้านเรียกว่า “ผี”

เมื่อเราได้พบกับของจริงคือ ผี หรือวิญญาณ ด้วยตนเองมาแล้ว เราก็ย่อมมีความเชื่อว่าผีมีจริง วิญญาณก็มีจริง

พระพุทธเจ้าโคตมของเราสอนไว้จริง โดยเฉพาะเรื่องเกิด แก่ เจ็บ ตาย ก็มี และเป็นจริง เพราะเราได้เห็นกันอยู่แล้ว

นอกจากนั้น **พระพุทธเจ้าโคตม**ยังสอนเรื่อง **กรรมและผลของกรรม**ไว้ และ**เรื่องการทำดีได้ดี ทำชั่ว ได้ชั่ว**

ส่วนคนที่ไม่ม่ประสบการณ์ได้พบกับวิญญาณ หรือ ผี เขาก็คงไม่เชื่อเรื่องต่างๆ เหล่านี้ และจะไปบังคับให้เขาเชื่อก็คงจะไม่ได้

แต่ถึงอย่างไร ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ก็พอจะรู้ พอจะทราบ พอจะมองเห็นกันได้ว่าผลของกรรมนั้นมีจริง ถ้าไม่ตกแก่ผู้กระทำในปัจจุบัน ก็ต้องตกแก่ลูกหลานในอนาคต หรือบางทีไม่ทันจะข้ามปีข้ามวัน ผลของกรรมนั้นก็ตามมาทันเสียแล้ว

เมื่อเป็นเช่นนี้ เราก็ไม่ต้องไปถามไถ่ใครต่อใครให้เสียเวลา เพราะสิ่งที่เราได้พบมานั้นแหละ คือ **ของจริง**

๒๓

เป็นเทวดา

แต่เพื่อให้เกิดความเข้าใจ จะได้ไม่สับสน เพราะว่าสิ่งที่เราได้ไปพบ ไปเห็นไปสัมผัสมานั้น “**ความจริงท่านไม่ใช่ผี แต่ท่านเป็นเทวดา ที่เหนือกว่าเทวดา!**”

“เพราะร่างของท่านเป็นแก้วผลึกขาวใส มีแสงหรือรัศมีสีขาวสว่างรอบกาย และขยายออกมาเป็นหลายสี เป็นวงกว้างรอบองค์ เท้าลอยสูงกว่าพื้น เคลื่อนไหวไปมาได้เหมือนอย่างคน” มีของท่านที่มาสัมผัส มาจับแทยักขึ้นแล้วปล่อยลงมา ก็มีรอยและเจ็บไปหลายวัน ฯลฯ

เทวดา

เทวดา ก็คือ พวกชาวสวรรค์ที่มีตาทิพย์ หูทิพย์ มีทิพสมบัติ และเสวยอาหารทิพย์

คำว่า **“ทิพย์”** ใช้กับเทวดา เป็นเรื่องของเทวดา ที่คนทั่วไปมองไม่เห็น ที่เกิดขึ้นได้ด้วยฤทธิ์ หรือด้วยอภินิหาร เกิดจากอำนาจของบุญ-ทานที่ได้สร้างสมกันไว้ เป็นอำนาจที่เหนือปกติธรรมดาที่สำเร็จขึ้นมาได้ด้วยบารมี หรือด้วยอำนาจจิตหรือใจ รวมทั้งผู้ทำบุญให้ทานแล้วอธิษฐานแผ่เมตตา กรวดน้ำส่งไปให้ก็เรียกได้ว่าเป็นของทิพย์

๒๔

วิญญาน

วิญญาน ก็คือ สิ่งที่ถือกันว่า สิ่งอยู่ในตน ทำให้เป็นบุคคลขึ้น เมื่อร่างกายเปื่อยเน่า (ตาย) แล้วก็ยังอยู่ต่อไป

หรือมีความหมายว่า คือ ความรู้แจ้ง ความรู้สึกตัว จิต หรือใจ

หรือมีคำอธิบายไว้ในหนังสือพระไตรปิฎกฉบับสำหรับประชาชนของ อ.สุชีพ ปุญญานุภาพ ข้อ ๑๗๓ เรื่อง **จิต มโน วิญญาน** เกิดดับ ตอนท้ายหน้า ๑๐๘ ดังนี้

๑. แสดงว่า พระพุทธเจ้าทรงยอมรับว่า จิต ใจ วิญญาน ใช้เป็นไวยากรณ์ของกันและกันได้ แม้ในที่บางแห่งจะแสดงหน้าที่ของคำทั้งสามนี้ต่างกัน

คำว่า “ไวพจน์” คือคำที่มีรูปต่างกัน แต่มีความหมายคล้ายกัน

วิญญานเป็นพลัง

นอกจากนั้น ท่านผู้มีเมตตา ยังได้อธิบายคำว่า วิญญาน ให้ผู้เขียนฟังว่า

“วิญญาน เป็นพลังมีอำนาจ สามารถสร้างรูปได้จากผลแห่งกรรม กรรมอันเกิดจากกิเลส กิเลสทำให้เวียนวาย ตายเกิด”

จากนั้น ท่านก็ให้พรและพรมน้ำมนต์ให้ และกำชับว่า “ให้ทำดี ละชั่วอย่าประพฤติดัวไปในทางเหลวไหล อย่าประมาทอย่าไว้วางใจคน” เหมือนเช่นที่ท่านฤาษีสอน สุตสาคร ไว้ในเรื่องพระอภัยมณีว่า

“แล้วสอนว่าอย่าไว้ใจมนุษย์
มันแสนสุดลึกล้ำเหลือกำหนด
ถึงเถาวัลย์พันเกี่ยวที่เลี้ยวลด
ก็ไม่คดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน”

โดยเฉพาะอย่าให้คนเข้าไปในห้องนอน หรือห้องพระ โดยไม่จำเป็นและให้ทำความสะอาดปิดกวาดเช็ดถูด้วยตนเอง จนกว่าจะทำไม่ไหว จึงให้ลูกหลานทำต่อไปก็จะดี

ให้สวดมนต์ไหว้พระ

แต่เมื่อกลับมาทำงาน ยังไม่ว่างที่จะไปพบท่าน อยู่ ๆ ท่านก็มาเข้าฝันหรือจะเรียกว่านิมิตก็ได้ โดยบอกว่า

“ให้สวดมนต์ไหว้พระ ระลึกถึงพระคุณของผู้มีพระคุณทั้งหลาย ให้ทำบุญ ให้ทาน ใส่บาตร ถวายข้าวพระพุทธ ถวายภัตตาหารพระ แล้วแผ่เมตตา ให้เผยแพร่งและบำรุงพระพุทธศาสนาเท่าที่ปัญญาจะมี”

ได้ทำตามท่านสอน

ในฐานะที่เป็นชาวพุทธและเคยเป็นเด็กวัดมาก่อน แต่พอหันหลังออกจากประตูวัดเรื่องที่อาจารย์เคยสอน เคยแนะนำให้ทำก็เลยไปสิ้น จนกระทั่งผู้มีเมตตาได้มาเตือนให้สวดมนต์ไหว้พระ กราบพระ รวม ๕ ครั้ง

ถ้าเป็นที่หมอน ก็ให้หมายถึงหรือระลึกถึงว่า **หมอนนั้นเปรียบเสมือน** ว่าเป็นตักแม่ ตักพ่อ (อ่านเรื่องกราบหมอนก่อนนอน)

ถ้าเป็นที่บูชาก็ให้เอา พระมาเป็นที่ตั้ง โดยให้ไหว้หรือกราบดังนี้

- พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ ๓ ครั้ง
- แม่ พ่อ ปู่ ย่า ตา ยาย พี่ ป้า น้า อาวี่ ๑ ครั้ง
- ครู อาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณ ที่เคยเกื้อหนุนจนเจือมารวมทั้งเจ้ากรรมนายเวร อีก ๑ ครั้ง ก็รวมเป็น ๕ ครั้ง

แล้วจึงลงมือสวดมนต์ ซึ่งถือว่าเป็นธรรมะปฏิบัติของชาวพุทธ โดยทั่วไป ซึ่งตัวผู้เขียนได้ละเลยไป ท่านจึงมาเตือน มาแนะนำว่าควรเริ่มทำใหม่ โดยกำหนดให้ปฏิบัติดังนี้

ตั้ง นะโม ๓ จบ แล้วชุมนุมเทวดา อาราธนาศีล ขอศีลให้ศีลด้วยตนเอง สอนให้ประพฤติพรหมจรรย์คือ ไม่เสพกาม ทำอย่างพรหม แล้ว **สวดอิติปิโส** คือ บทพระพุทฺธคุณ พระธรรมคุณ และพระสังฆคุณ หรือสวดบทพระพุทฺธเจ้าโคดมประจำตัว หรือที่เรียกว่า พระประจำวันเกิด เต็มหรือย่อก็ได้

แล้วใช้ทุนเดิม แผ่เมตตาส่งไปให้เพราะบุญใหม่ยังไม่ได้ทำ

หลังจากนั้นจึงทำบุญ ให้ทาน ใส่บาตร ถวายข้าวพระพุทฺธ ถวายภัตตาหารพระ ฯลฯ

เสร็จแล้ว **แผ่เมตตา, กรวดน้ำ โดยใช้ทุนใหม่ที่ได้ทำในวันนี้อีกครั้งหนึ่ง**

แล้วสอนให้ลบรอยบาป - รอยบาป

ด้วยการเตือนว่า ให้รู้จักทำความสะอาด บัดกวาดเช็ดถู โดยเฉพาะที่บูชา ห้องพระ ห้องหนังสือ และห้องนอน ห้องน้ำ ด้วยตนเอง ไม่ควรให้คนอื่นทำหรือเข้าไปในสถานที่ดังกล่าวโดยไม่จำเป็น ผู้เขียน ก็ได้ปฏิบัติตามคำเตือนมาโดยตลอดจนถึงปัจจุบัน ทั้ง ๆ ที่อายุอานามก็ขึ้นเลข ๗ นำหน้าเข้าไปหลายปีแล้ว แต่ก็ยังทำอยู่เป็นประจำ

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่ผู้เขียนกำลังทำความสะอาดโดยถูชั้นบันได สถานที่บูชาของท่านมหาพรหมขณะจิต (มีแต่นาม ไม่มีรูป) จากข้างล่างขึ้นไปข้างบน ซึ่งได้สร้างไว้ภายในบริเวณหน้าบ้านของผู้เขียนมีความสูงนับบันไดได้ ๑๒ ชั้น ถ้าเอื้อมถูโดยไม่เหยียบชั้นบันได ก็จะถูได้ประมาณ ๕ ชั้น

ขณะที่กำลังถูอยู่กลางบันไดขั้นที่ ๘ อีก ๔ ขั้น ก็จะถึงชานพัก ก่อนที่จะเข้าไปสู่ตัวที่บูชา ก็ได้ยินเสียงพูด (เฉพาะตัวผู้เขียน) โดยบอกผู้เขียนว่า

“ลบรอยบาป ลบรอยบาทเสียด้วยซี”

ผู้เขียนเมื่อได้ยินเสียง ก็สะดุดและหยุดการถูลงในทันที แล้วเงยหน้ายกมือพนมขึ้นไหว้ท่าน

ท่านก็บอกให้เราหันกลับไปดู รอยเท้าของเราที่ปรากฏอยู่ที่ชั้นบันไดที่เราถูและเหยียบขึ้นมา แล้วท่านพูดต่อไปว่า ถูไปภาวนาไป พร้อมกับกล่าวคำว่า **“ลบรอยบาท ลบรอยบาป”** ไปจนกว่าจะถูเสร็จ

คำว่า **“บาท”** หรือ **“บาทา”** ที่แปลว่า **“เท้า”** นั้นเอง
ส่วนคำว่า **“บาป”** ก็แปลว่า **“ความชั่ว”**

ความประสงค์ของท่านก็คือ ต้องการเตือนเรา สอนเรา

โดยอาศัยความจริงที่ปรากฏเราจะได้เห็นของจริงและเข้าใจง่ายขึ้น
เรื่องที่เล่ามานี้ ผู้เขียนเห็นว่า น่าจะพอมีประโยชน์ต่อผู้
อื่นอยู่บ้าง เพราะผู้เขียนได้ปฏิบัติอยู่เป็นประจำ จึงรู้ว่าเป็นคุณ
มากกว่าเป็นโทษ จึงนำมาเขียนให้อ่านกันเล่น ๆ เพื่อใครเห็นว่าดี
จะลองนำไปทำบ้าง ก็ขออนุโมทนา เพราะอย่างน้อยก็ได้ออก
กำลังกาย ได้ยืดเส้นยืดสาย ดีกว่าไปทำอย่างอื่นเป็นไหน ๆ

“ลบให้หมด อย่าให้เหลือรอยไว้” ท่านสอนต่อ

เราก็ตอบท่านว่า **“จะทำได้ยังงัยครับ? ถูครั้งใด ก็เห็น
เป็นเช่นนี้ ไม่มีวันหกรอกครับที่จะไม่มีรอย”**

ท่านก็พูดว่า **“คิดให้ดี ๆ พิจารณาให้ดี ๆ น่าจะพอมีวิธีที่
จะทำได้ แก่ไขได้อยู่”**

เราก็แย้งท่านว่า จะแก่ไขได้อย่างไร? ครับ! เพราะเป็น
เรื่องธรรมดาที่จะต้องเป็นเช่นนี้ เมื่อถูไป เหยียบไป มีหรือจะไม่มีรอย

ท่านก็พูดว่า **“ถุย้อนอดีตเป็นไหม ?”**

เรานึกตามแล้วถามท่านว่า **“ถุย้อนอดีต ถูวิธีไหน ? กันครับ”**

ท่านก็ตอบว่า ถุย้อนอดีตก็คือ การถูไปถอยหลังไปยังงัยเล่า!
เพราะการถูแบบนี้จะทำให้ไม่ปรากฏรอย แต่ท่านเตือนว่า ถ้า
บันไดหลายชั้น ควรเอามือข้างหนึ่งยันหรือจับราวไว้ด้วยเพราะ
ตอนเงยขึ้นจากการถู ถ้าไม่ระวังตัว อาจหงายหลังตกลงไปได้

สำหรับเรื่องการถูบ้าน ถูบันได ในสมัยเก่า เขาใช้การนั่ง
ของ ๆ ถู หรือคุกเข่าถู ถูไปถอยหลังไป เรื่อย ๆ วิธีนี้หัวเข่าด้าน
หรือทำไปแล้วปวดเอว หรือปวดหลังได้ อย่าหวังเลยว่า สาว ๆ
หนุ่ม ๆ สมัยนี้จะยอมถู

ส่วนการถูแบบปัจจุบันก็คือ ใช้ไม้ที่มีผ้าห่มหรือฟองน้ำหรือวัตถุที่มีคุณภาพคล้ายฟองน้ำ โดย จับด้ามแล้วใช้วิธีดันไปข้างหน้าเท่าที่ต้องเหยียบตามไป ทำยังไงก็ลบรอยบาท รอยบาบไม่ได้

แล้วท่านก็พูดต่อไปว่า **“เพราะเราไม่หยุด!” จึงไม่มีเวลาพิจารณา ไม่มีเวลาคิด จึงลบรอยบาท ลบรอยบาบไม่เป็น**

เอ้า! ลองทำอย่างที่ว่านี้ดูทีซิ! ท่านสอนวิธีทำ **“เมื่อเราถูกขึ้น เเท้าเราก็จะต้องเหยียบตามขึ้นไปก็เหมือนกับว่าเราเหยียบเอาความชั่วตามขึ้นไปด้วย แล้วเราก็ต้องเหยียบความชั่วนั้นต่อไปเรื่อย ๆ ”**

แต่ถ้าเราหยุดคิดก่อน แล้วเปลี่ยนวิธีใหม่ **ไม่ใช้วิธีถูกขึ้น แต่ถูลง** ตัวเราก็จะถอยลงมาก่อน เเท้าเราก็จะไม่เหยียบ คราวนี้เราลองมองดูซิว่า จะมีรอยเท้าที่ท่านหมายถึง **“ความชั่ว”** นั้นปรากฏอยู่ให้เราเห็นอีกไหม?

ถ้าเข้าใจก็จงถูไป ลบไป ภาวนาไป ไม่นานเท่าไร รอยชั่วจากใจที่ทำไว้ก็จะค่อย ๆ จางไปและหายไปได้ในที่สุด

ถ้าทำได้ดังเช่นที่ว่านี้ มีหรือจะลบ “รอยบาท-รอยบาบ” คือความชั่ว เอาออกไปจากตัว เอาออกไปจากใจ กันไม่ได้.

รู้จักพอ

ไม่รู้จักพอ

ก่อสุขทุกสถาน

ก่อทุกข์ตลอดกาล

ข้อเตือนใจ

โดยท่านเตือนในตอนท้ายว่า

ทรัพย์สินเงินทอง สิ่งของต่าง ๆ ทั้งหลายเหล่านี้ไม่ใช่ของเรา เพราะเขามีเจ้าของ ที่ต่างมานั่งจอง นอนจอง ทั้งมือทั้งเท้า ก็แกว่งกวัก ปากก็ร้องเรียกหาทรัพย์สินเงินทองของเขา กันแล้วตั้งแต่เกิด ตายยังไม่ทันลืมกันเลย ว่า

“เอามา ๆ (อื๊ว๊ว๊ ๆ)”

ส่วนตัวเรา แม่ พ่อ ปู่ ย่า ตา ยาย นั้น เป็นแต่เพียงผู้หา เป็นผู้ดูแลรักษา โดยนำเอามากองรวมไว้ เพื่อรอเจ้าของ เขา จะมารับเอาไป จะกิน จะใช้ก็เกรงไปว่า **“เจ้าของเขาจะเดือดร้อน”** จึงตระหนี่ถี่เหนียวประหยัด ไม่ยอมกิน ไม่ยอมใช้ เก็บหอมรอมริบเอาไว้จนกระทั่งตัวตาย จึงได้ชื่อเหมือน **“ปูโซม”** เฝ้าทรัพย์สิน

แต่ก็น่าประหลาดใจว่า ทำไม? ท่านย่า ท่านตา ท่านยาย จึงรอดตัวไป ไม่ต้องมาคอยเฝ้าทรัพย์สินเหมือนท่านปู่ เรื่องนี้ก็ไม่รู้เหมือนกัน เพราะตั้งแต่โบราณนานมาท่านเล่าขานกันไว้ว่า **“มีกรรมเฉพาะท่านปู่”** แต่เพียงผู้เดียว เท่านั้น

ส่วนกรรมปัจจุบันท่านบอกว่า เป็นเรื่องที่แม่-พ่อ กับลูกหลานเหลน จะต้องมาชดใช้หนี้กรรมซึ่งกันและกัน สำหรับท่านย่า ท่านตา ท่านยาย ที่เคยสบายกันมาตั้งแต่โบราณแล้วนั้น

บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่ท่านย่า ท่านตา ท่านยาย จะต้องมารับกรรมต้องมาทำหน้าที่เฝ้าทรัพย์สินเหมือน ๆ กับ “ท่านปู่” กันแล้วละ.

รายนามผู้ร่วมจัดพิมพ์หนังสือธรรมทาน
“พุทธชำนาญ” (พิมพ์ครั้งที่ ๙ ฉบับเพิ่มเติม) จำนวน ๔,๐๐๐ เล่ม

ลำดับ	รายนาม	
1.	หลวงปู่จันทรา อนาคตโล (จ.ปราจีนบุรี)	(ประธาน)
2.	พระครูปักษีคุณ (หลวงพ่อดุสิต) (จ.หนองบัวลำภู)	(ประธาน)
3.	พระผู้ปราศจากทุกข์ (จ.เพชรบูรณ์)	(ประธาน)
4.	พระอิสสระ อิสสระ	
5.	ดร.สนอง วรอุไร	2,500
6.	ทพญ.อัจฉรา กลิ่นสุวรรณ	2,500
7.	ร้านกวางหยูฮง	4,300
8.	คุณนภาพร ต้นอาสว่างกุล	2,000
9.	คุณนิรมล ต้นอาสว่างกุล	2,000
10.	คุณเกษม-คุณเลิศมณี หุ่นธานี	500
11.	คุณนฤมล - ดช.ธนบูรณ์ จิตระยังยืน	500
12.	คุณแม่ลำดวน ศุภมงคลศิริ และครอบครัว	500
13.	ร้านผาทอง อ.วังสามหมอ จ.อุดรธานี	250
14.	คุณนรินทร์(รักษุอุดร) - อีระประภา เศวตประวิษฐกุล	9,000
15.	บ้านธรรมของพระพุทธะ	4,000
16.	คุณชวิน - คุณมะลิวันย์ ยงยุทธ	8,000
17.	ด.ช.สิริพงศ์ - ด.ช.ชานน - ด.ญ.กิตติกา ยงยุทธ	4,000

“จงเตือนตน แล้วทำตนให้พ้นทุกข์ที่ตนมี จงทำดีเท่าที่ตน
พึงทำได้ จะช่วยให้สมหทัยที่หมายปอง โลกก็เป็นเช่นนั้นแล อย่าไปแย
กับมัน ที่ผันผวน อย่าตรึงตรวนไว้ที่ใจเรา อย่างนั่งเศร้าทุกข์ทน เพราะ
มันเลย อยู่เฉยเฉย แล้วทำใจให้ไว้ระยะ จึงจะผลความอุ่นจากใจได้
หนทางในพระนิพพานไม่ห่างไกล อยู่ด้วยใจที่เป็นสุข ว่างทุกข์เอย”

ท่านใดที่ต้องการหนังสือเล่มนี้ เพื่อใช้ในการศึกษา กรุณาสอดของเปล่าขนาด 7 x 10 นิ้ว

พร้อมแนบไป 5 บาท จ่าหน้าซองถึงตัวท่านเอง ส่งกลับไปที่ คุณชวิน ยงยุทธ

เลขที่ 35/151 ม.1 ต.บางศรีเมือง อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000 โทร. 0-2446-3722, 0-9785-3650, 0-9103-3650

เตือนก่อนตาย

"อย่าผิดผ่อน
คิดจะทำอะไร ๆ
อย่าประมาท

อย่านิ่งนอนใจ
ก็ให้รีบ ๆ ทำเสียก่อน
โดยคิดว่าจะยังไม่ตาย

อย่าโลภจนเกินการ
อย่าซ่อนเร้นปิดบัง
ของมีค่าไว้

อย่าเก็บไว้นานจนเกินกิน
ทรัพย์สินเงินทอง
โดยไม่ให้ใครได้รู้

อย่าให้คนกั๊กมไป
ถ้าตายลงจะหนักอก
จึงควรจัดการสิ่งต่าง ๆ

โดยไม่หวั่นกลัว
ท่านยมพบาล
ให้พร้อมไว้ ได้เป็นดี"

ผู้พิมพ์

คอนเมค แอนด์ กันย์ กรุ๊ป
KONMEK AND GUN GROUP

35/151 หมู่ 1 ถ.พ่าน้ำ ต.บางศรีเมือง อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000

Tel. & Fax : 0-2446-3722, 0-9785-3650, 0-9103-3650